

[Christmas Møller.]

om Personer og deres rigtige Ledelse af Landets Pengepolitik.

Paa samme Maade som tidligere har vi naturligvis en Række Bemærkninger at gøre til Enkeltheder i Lovforslaget. Vi ved heller ikke noget om det, der er Forudsætningen for dette Lovforslag, nemlig om Nationalbankens Aktionærforsamling vil gaa med, jeg ved ikke, om den højtærede Handelsminister har en Meddelelse at give os paa dette Omraade, om man ligesom i den tidligere Handelsministers Tid ved de to tidligere Lovforslag tænker sig en Ordning af Forholdet til en Kurs af 210. Alt dette vil vi naturligvis senere kunne faa Meddelelse om, jeg venter, at den højtærede Handelsminister vil give Svar herpaa, maaske har han allerede ført nogle Forhandlinger derom.

Jeg tror, man kan sige, der er gode Muligheder for Gennemførelse af et Forslag som dette, ikke fordi det var Valgets Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sagde — det er efter min Opfattelse en Formodning, man overhovedet ikke kan tillægge Værdi —, men fordi det, som Forholdene ligger, er rimeligt og naturligt at søge at naa til en Ordning. Det maa være Rigsdagens Opgave, men det maa ogsaa være en Opgave for en Regering, som i første Række varetager Statens Interesser. Nu maa vi altsaa se, om den højtærede Handelsminister kan klare Forholdene paa et Omraade, hvor det er særdeles vigtigt at faa klaret dem bedre, end det skete i de to forrige Samlinger. Man vil vide, at mit Parti stillede sig paa det Standpunkt, at vi, saaledes som jeg ogsaa har nævnt det her, kunde forhandle om den Række af Ændringer, som maatte være at fremføre paa det Grundlag, Ministeren havde forelagt, men vi sagde, at vi samtidig maatte have en Ordning af Landmandsbankens Forhold, og at vi maatte tro, at der i Rigsdagen maatte være et betydeligt Flertal for dette, eller i hvert Fald maatte være en saadan Stilling politisk, at det kunde gennemføres. Man kan jo bare tænke paa Det radikale Venstres Stilling, da Landmandsbankloven blev vedtaget, og hvorledes Partiet var imod Loven og ønskede, at man skulde gaa andre Veje. Man maa derfor virkelig stadig have Lov til at sige, at selv om Landmandsbankloven — jeg stemte selv imod den — naturligvis økonomisk for Staten har faaet et bedre Udfald, end man i 1928 kunde vente, fordi der paa en Række Omraader har været Konjunkturer, som har baaret meget stærkt med, og maaske ogsaa fordi Afviklingsud-

valget har haft en Ledelse, som i høj Grad har kunnet udnytte disse Konjunkturer, saa maa der, maa man tro, hvad enten nu det ene eller det andet er Tilfældet, være en Modsetning her, der skærer dybt ind i Regeringen — jeg nævner bare Udenrigsministeren, Undervisningsministeren, Indenrigsministeren. Stillingen i 1928 var jo den, at de sagde: Landmandsbankspørgsmaalet maa man naturligvis ogsaa have løst, det er jo ligetil.

Og naar jeg tænker paa den ærede Ordfører, som følger efter mig, og som med Hensyn til praktisk Bankvirksomhed er kyndig vel som ingen i denne Sal og som faa i Landet, saa nærer jeg heller ingen Tvivl om, at han vil sige det samme, at Staten skal have Seddelbanken, Seddelmonopolet, Indflydelsen der, men den private erhvervsdrivende Bank maa Staten vikles ud af.

Jeg tror ogsaa, at man har Lov til at sige — jeg kender i hvert Fald ikke andet —, at den tidligere Handelsminister, det ærede Medlem Hr. Hauge, i sin Administration af Landmandsbanken blandede sig saare lidt i Forholdet, og vi fra vor Side kan ogsaa godt fremhæve den Bestyrelse, som det ærede Medlem har været med til at danne for Landmandsbanken, tænkende paa dens Interesser og ikke paa andre og snævrere Interesser, han maaske kunde have tænkt paa. Det er et Vidnesbyrd om, at det ærede Medlem Hr. Hauge, og jeg tror den nuværende højtærede Handelsminister med ham, er klogere, end de vil give det Udseende af selv. Det kan man se af Landmandsbankens Bestyrelse, det kan man se af, at det ærede Medlem ikke blandede sig i det, men sagde: En Erhvervsbank maa være uafhængig af Staten.

Derfor skulde man have fulgt vort Raad og afhændet Aktierne — og de var vel bedre at afhænde, naar de gav 7 pCt., end nu i Aar, hvor de kun giver 5 pCt. Der kan man se, det koster altid noget ikke at følge vort Raad!

Men jeg vil yderligere gerne understrege over for de Herrer og understrege over for den højtærede Handelsminister, som selvfølgelig ikke kan vide det saa godt som de, der har været i Rigsdagen længere, en Udtalelse i den Betænkning, der blev afgivet om Landmandsbanken den 28. Marts 1928, og som er underskrevet af saa prominente Personer som hans Kollega, den nuværende højtærede Finansminister, hans Forgænger, det ærede Medlem Hr. Hauge, Ordføreren, det ærede